

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 2023

«ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ»

*«Των αγίων και θεοφόρων πατέρων της εν
Χαλκηδόνι Α' Οικουμενικής Συνόδου»*

Αθηνογένους ιερομάρτυρος.

έτος 16^ο Τεύχος 709

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Ρωμ.12,6-14) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Έχοντες χαρίσματα κατά την χάριν την δοθείσαν
ημίν διάφορα, είτε προφητείαν, κατά την αναλο-
γίαν πίστεως» (Ρωμ.12,6)

Στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα ο Παύλος
μάς διδάσκει, ότι όλοι οι πιστοί έχουμε χαρίσματα
«έχοντες χαρίσματα κατά την χάριν την δοθείσαν
ημίν διάφορα» Ρωμ.12,6). Έχουμε διάφορα χαρί-
σματα ανάλογα με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος,
που μας δόθηκε. Χαρίσματα και αρετή. Το πρώτο
είναι του Θεού, δίνεται σε όλους τους ανθρώπους.

Το δεύτερο είναι του ανθρώπου και αποκτιέται δια του Θεού. Συνήθως ε-
ντυπωσιάζει το πρώτο, τα χαρίσματα. Τα χαρίσματα είναι δώρα του Θεού,
δεν είναι απόδειξη αγιότητας. Γιατί; Τα χαρίσματα δεν τα αποκτά ο άνθρω-
πος μόνος του, ώστε να αμειφθεί για την απόκτηση αυτή. Οι αρετές απο-
κτώνται από τον άνθρωπο κι αυτές με τη χάρη του Θεού. Τα χαρίσματα
γίνονται αφορμές είτε σωτηρίας, είτε απώλειας, για όσους τα έχουν, ανά-
λογα με τη χρήση που τους κάνουν.

Στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα μιλάει ο Παύλος για χαρίσματα, γιατί θέλει να αποκλείσει το δρόμο προς την **υπερηφάνεια**. Μέσα στην Εκκλησία του Χριστού όλοι οι πιστοί έχουμε πολλά και διαφορετικά χαρίσματα. Συχνά όμως παρατηρείται το φαινόμενο κάποιοι πιστοί να κάνουν συγκρίσεις, να ζηλεύουν και να γογγύζουν. Γιατί εγώ να έχω λιγότερα χαρίσματα κι ο άλλος περισσότερα; Ο Παύλος μάς απαντά, ότι ο Θεός δεν έδωσε τυχαία και άδικα στον καθένα μας τα διάφορα χαρίσματα, αλλά μας τα έδωσε ανάλογα με τη δεκτικότητα και την πίστη του καθενός μας. Ο καθένας από μάς γίνεται αίτιος να λάβει μεγαλύτερο χάρισμα, γιατί τα χαρίσματα μάς τα έδωσε ο Χριστός ανάλογα με τη δεκτικότητα και την πίστη μας. Δίδεται το χάρισμα, αλλά καλλιεργείται και αυξάνει ανάλογα με την πίστη και του αγώνα μας. Αντίθετα η απιστία, η ολιγωρία, η ραθυμία, όχι μόνο αδρανοποιούν το χάρισμα, αλλά και το καταστρέφουν. Εδώ βρίσκεται η συνέργεια του ανθρώπου στην αύξηση, η μείωση του χαρίσματος, στη σχέση του χαρίσματος με την ψυχική σωτηρία ή με την κόλαση αυτού που έχει το χάρισμα.

Ο Απόστολος Παύλος στο σημερινό ανάγνωσμα αναφέρει τα εξής χαρίσματα: **Προφητεία**. Πρόκειται κυρίως για το ζωντανό κήρυγμα, με εξαγγελίες και επαγγελίες. **Διακονία**. Πρόκειται για έργο πνευματικό. Κάθε έργο στην Εκκλησία είναι διακονικό. Εδώ ίσως ο Παύλος να αναφέρεται στη συγκεκριμένη διακονία, σαν εκείνη των επτά διακόνων. **Διδασκαλία**. Πρόκειται ασφαλώς για το κήρυγμα. **Παράκληση**. Πρόκειται για είδος κατήχησης, παρηγορητικού και ενισχυτικού λόγου. **Μετάδοση**. Πρόκειται για χάρισμα, που μεταδίδει το φως της πίστης. **Διοίκηση**. Είναι το χάρισμα να προΐσταται κανείς σε έργα πνευματικά ή υλικά. Βέβαια όλοι οι χριστιανοί οφείλουν να «**προΐστανται εις έργα καλά**» (Τίτ.3,8). **Ελεημοσύνη**. Συνήθως θαυμάζουμε χαρίσματα των άλλων, που δε στοιχίζουν τίποτα σε μάς και ξεχνάμε ότι το σπουδαιότερο χάρισμα είναι η **αγάπη**, η ελεημοσύνη που πρέπει να εξασκούμε. Και για ποια ελεημοσύνη μιλάμε; Εκείνη που δίνεται χωρίς τσιγγουνιά, αλλά προσφέρεται με χαρά. Ο ιερός Χρυσόστομος μας λέγει: « **Δεν αρκεί να ελεεί κανείς. Πρέπει να το κάνει γενναιόδωρα και με χαρούμενη διάθεση. Όχι μόνο χωρίς λύπη, αλλά και με ευχάριστη διάθεση. Δεν είναι το ίδιο πράγμα να μη λυπάται κανείς και να το χαίρεται**».

Η χαρά καταξιώνει τη χάρη του χαρίσματος και την πολλαπλασιάζει και την αξιοποιεί σε σωτηρία.

Τα χαρίσματα δεν έλειψαν ποτέ από την Εκκλησία. Το αποδεικνύουν οι θαυματουργοί Άγιοί μας. Όμως δε λείπουν ποτέ και οι αγιοπνευματικές αρετές, που είναι κόσμημα των πιστών. Επειδή όμως ζούμε σε ένα κλίμα ευσεβίστικης ηθικολογίας και χάσαμε οι πολλοί τη γνήσια εμπειρία των Αγίων, πολύ συχνά μιλάμε για χαρίσματα και για χαρισματούχους, χωρίς όμως να προϋποθέτουμε το Πνεύμα το Άγιο, που χορηγεί τα δώρα αυτά. Ακόμη κι εκεί που ο λόγος αφορά στα προσόντα μιας ειδικής τάξης μελών της Εκκλησίας, αναφερόμαστε σε ηθικά προσόντα και πνευματικά, εκλαμβάνοντας όμως τα τελευταία ως γνώσεις και πτυχία σχολικής παιδείας! Έχει υποχωρήσει δηλαδή η αίσθηση των αγιοπνευματικών χαρισμάτων, που στους πατέρες είναι τόσο απαραίτητα. Αλλά και το πλήθος των πιστών συνήθισε να ομιλεί συχνά για αρετές, που τις εννοεί ηθικά, ως ατομικά επιτεύγματα, καρπό μιας ατομικής συνέπειας σε θρησκευτικά καθήκοντα ή ως εξωτερική μίμηση των αρετών του Χριστού. Πόσοι πιστεύουν, ότι καμιά αρετή μας δεν είναι τέλεια, αν δεν είναι καρπός της Χάρης του Αγίου Πνεύματος! Ότι εκείνο που δεν έχει χάρη, είναι έργο νεκρό του νόμου, γιατί λείπει η ζωή του Πνεύματος. Ότι δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε την κυριότητα του Χριστού στη ζωή μας χωρίς τη χάρη του Πνεύματος. Τέλος ότι ο στόχος της ζωής μας δεν είναι τα χαρίσματα και οι αρετές, αλλά η ενοίκηση του Αγίου Πνεύματος μέσα μας. Και τότε έρχονται και οι αρετές και τα χαρίσματα, ως δώρα δικά Του.

Αφού παρουσίασε ο Παύλος τα διάφορα χαρίσματα, που είναι απαραίτητα για τη λειτουργία της Εκκλησίας, έρχεται στην αγάπη, όπως αυτή εκδηλώνεται καθημερινά στη ζωή του χριστιανού **«Η αγάπη ανυπόκριτος, αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τω αγαθώ»** (Ρωμ.12,9). Υπάρχει η **ανυπόκριτη** αγάπη. Όχι μόνο δε φοράει μάσκα υποκρισίας, αλλά κινείται απλά και γνήσια, έτοιμη να θυσιάσει και να θυσιασθεί. Ο Χριστός, ο Θεός της αγάπης θυσιάστηκε για την αγάπη, μια αγάπη χωρίς υστεροβουλίες, μια αγάπη **ανυπόκριτη**. Γι' αυτή την αγάπη δίνει κανείς τα πάντα. Υπάρχει και η **πονηρή** αγάπη. Κάποιες φορές η αγάπη δεν έχει τη σωστή κατεύθυνση. Αντί να προσφέρεται στο Θεό και τους αδελφούς μας, προσφέρεται

σε πονηρά και πονηρούς. Τότε γίνεται διαμάντι που ρίχνεται άκριτα στο βούρκο. Γι' αυτό ο Παύλος προκειμένου να αποτοξινώσει την αγάπη από ξένες ουσίες, μιλάει για αποχή και απεξάρτηση από το πονηρό, το κακό: **«Αποστυγούντες το πονηρόν»** (Ρωμ.12,10).

Υπάρχει και η αγάπη η καλή και αγία. Η αγάπη προς το Θεό και στους ανθρώπους. Με αυτή την αγάπη όχι απλά πρέπει να έχουμε σχέση, αλλά πρέπει να είμαστε δεμένοι μαζί της, κολλημένοι, όπως δέθηκε ο Χριστός της αγάπης πάνω στο Σταυρό της αγάπης: **«κολλώμενοι τω αγαθώ»** (Ρωμ.12,9). Όπως ο Θεός δε μπορεί να κάνει χωρίς την αγάπη, έτσι και κάθε άνθρωπος του Θεού είναι προσκολλημένος στην αγάπη. Η αγάπη δεν είναι λόγια. Είναι ζήλος, είναι κίνηση, είναι έργα, είναι φλόγα: **«τη σπουδή μη οκνηροί, τω πνεύματι ζέοντες, τω Κυρίω δουλεύοντες»** (Ρωμ.12,11).

Όπως γίνεται αντιληπτό κοινό χαρακτηριστικό όλων αυτών των προτροπών του Παύλου είναι η ανυπόκριτη αγάπη. Αγάπη που δεν περιορίζεται σε ωραία λόγια χωρίς ουσία. Μια αγάπη θερμή και διάπυρη , αυθόρμητη και εγκάρδια. Όταν έχουμε αγάπη ανυπόκριτη , τότε όλα γίνονται με πνευματική θερμότητα και ζέση. Με θερμό πόθο προς το Θεό. Η θερμότητα αυτής της αφοσίωσης μάς προσφέρει ασύγκριτη χαρά. Αυτή μας τελειοποιεί και μάς ανοίγει τις πύλες του Παραδείσου. Δυστυχώς υπάρχουν άνθρωποι, που δε συμπεριφέρονται καλά απέναντί μας. Μάς βλέπουν με μισό μάτι και πολλές φορές μάς κακοποιούν. Η δική μας συμπεριφορά προς αυτούς;

«Ευλογείτε τους διώκοντας υμάς, ευλογείτε και μη καταράσθε» (Ρωμ.12,14). Το μεγαλείο της αγάπης φαίνεται όταν βρίσκεται μπροστά στην εχθρότητα του άλλου. Τότε γίνεται **υπέρβαση** :

Στο μίσος του άλλου, αντιτάσσουμε την αγάπη.

Στη βρισιά του άλλου, την προσευχή και της ευλογία

Στη κακία του άλλου, τη συγγνώμη.

Στη γροθιά του άλλου, την αγκαλιά της αγάπης.

Η αγάπη του Χριστού σε μάς είναι **χαριστική** . Η δική μας αγάπη στους άλλους είναι οφειλή: **«Ευλογείτε τους διώκοντας υμάς, ευλογείτε και μη καταράσθε, χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων»** (Ρωμ.12,14-15). **ΑΜΗΝ.**